

தமிழ் இனவர்

அகத்தியர்

தொகுப்பாசனவர் :-

T.V. சதாசிவ மண்பாரத்தார்

The Orelsword press,

Chidambaram.

Acc.No. 5343.

1967

தமிழ் முனிவர் அகத்தியர்

5343

ஆதியில் தமிழ்நூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழத்துதும்
போத மெய்ஞ்ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே.

R65

தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியனாரின் படி
மங்கள் நம் தமிழகத்தில் கருங்கற்கோயில்களாக
வுள்ள சிவன் கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் இருத்
தலை இன்றுங் காணலாம். அக் கோயில்களைக்
கட்டுவித்த பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்கள், அவற்
றில் அகத்தியனாரின் படிமங்களை முற்காலத்திலேயே
எழுந்தருளுவித்தமைக்குக் காரணம், இம் முனிவர்
பெருமானுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் ஏற்பட்டிருந்த
தொன்மைத் தொடர்பே எனலாம். அத்துணைத்
தொன்மைத் தொடர்புடையவராகிய இவர், வடக்
கினின்றும் தெற்கே வந்து நம் தமிழகத்தில் தங்கி
யிருந்தனர் என்பதுதான் வடநூல்களின் முடிபு.
ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லராய் முக்காலங்களும்
உணர்ந்து நிறைமொழி மாந்தராக நிலவும் இருடி
கள் யாண்டும் எளிதிற் போதற்கும் இருத்தற்கும்
ஆற்றல் படைத்தவர் ஆவர். எனவே, இவர் வட
புலத்திலிருந்து தென்புலம் வந்திருக்கலாம்; தென்
புலத்திலிருந்து வடபுலஞ் சென்று மறுபடியும்
தென்புலத்திற்குத் திரும்பியிருக்கலாம்; கடல்
கடந்து கீழ்புலஞ் சென்றிருக்கலாம். ஆகவே, இவர்

நாடு யாது என்பதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி ஈண்டு வேண்டப்படுவதன்று. இனி, தொன்னூல்கள் இவரைப்பற்றிக் கூறும் வரலாறுகளை ஆராய்ந்து காண்பாம்.

1. அகத்தியனும் தமிழ்நாடும்

சிவபெருமான் மலைமகளை மணந்த காலத்தில் எல்லோரும் இமயத்தில் கூடியிருந்தனராக, அப் பொறையாற்றமல் வடபுலம் தாழ்ந்து, தென்புலம் உயர்ந்து விடவே, இறைவன் அகத்தியனாரைத் தெற்கின்கண் சென்று பொதியின் மலையில் இருக்கு மாறு கூறியருளினர். இவரும் அங்ஙனமே போய்ப் பொதியிலில் இருத்தலும் புலியும் சமநிலை எய்திய தாம். இது கந்த புராணத்திற் கண்ட வரலாறு கும்.

இனி, அகத்தியனார் தென்றிசைக்கு வந்த வர லாற்றைத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிர வுரையிலு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறியுள்ளனர். அது 'தேவரெல்லாருங்கூடி யாம் சேர இருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியர் என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்றிசைக் கட் போதுகின்றவர் கங்கையாருழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு, பின்னர் யமதங்கி யாருழைச் சென்று அவர் மகனார் திரண தாமாக்கினி யாரை வாங்கிக்கொண்டு, புலத்தியனாருழைச் சென்று அவருடன் பிறந்த குமரியார் உலோபா முத்திரையாரை அவர் கொடுப்ப ரீரேற்று இரீஇப் பெயர்ந்து, துவரா பதிப்போந்து நிலங்கடந்த நெடு

முடி யண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும் பதினெண்குடி வேளிருள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையும் கொண்டுபோந்து காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியிலின்கண் இருந்து, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற் பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கினர், என்பதாம். அகத்தியனாரைப் பற்றித் தமிழ் நாட்டில் தம் காலத்தில் வழங்கிவந்த செய்திகள் சிலவற்றையே ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் தம் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது திண்ணம். எனவே, இத்தமிழ் முனிவரைப் பற்றிய செய்திகள் நம் தமிழகத்தில் அந்நாளில் யாண்டும் பரவியிருந்தனவாதல் வேண்டும். ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறியுள்ள அகத்தியனார் வரலாற்றில் சிவபெருமான் திருமணம் சொல்லப் படவில்லை; எனினும், வடதிசையின் தாழ்வு நீங்க இவர் தென்னாடு போந்தமையும் வேறு சில செய்திகளும் அதில் கூறப்பட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.

இம் முனிவர்ப்ரான், தென்றிசை வந்தபோது காவிரியைக் கொணர்ந்தனர் என்றும் சமதக்கினி முனிவர் புதல்வர் திரணதூமாக்கினியாரை அழைத்து வந்தனர் என்றும் புலத்திய முனிவரின் தங்கையார் உலோபாமுத்திரையாரை அவர் கொடுப்ப மணந்து வந்தனர் என்றும் திருமால் வழியினரான அரசர் பதினெண்மரோடு பதினெண்குடி வேளிரையும் அழைத்து வந்து காடுகளையழித்து நாடாக்கிப் பொதியிலின்கண் இருந்தனர் என்றும் பிறகு இராவணனை இசையில் வென்று அவனைச் சார்ந்தோர் அப்பக்கங்களில் இயங்காதவாறு செய்துவிட்டனர் என்றும் நச்சினூர்க்கினியர் அவ்

வுரைப் பகுதியில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க தாம்.

2. அகத்தியனுக்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய ஆசிரியர்

அகத்தியர் இறைவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தமிழ் நாட்டிற்குப் புறப்படுங்கால், தென்னாடு தமிழ்மொழி வழங்கும் நாடு என்றும் அங்குள்ள மக்கள் அம்மொழியில் வல்லவர்கள் என்றும் அவர்கள் கேட்பவற்றிற்குத் தாம் விடை கூறுதல் வேண்டும் என்றும் ஆதலால் தமக்குத் தமிழ் இலக்கணத்தை அறிவுறுத்த வேண்டும் என்றும் கூறினராம். இறைவனும் இவர் வேண்டியவாறு இவர்க்கு அவ்வினக்கணத்தைக் கற்பித்தனர் என்று திருவிளையாடற் புராணம் உணர்த்துகின்றது. இவ்வரலாற்றால் சிவபெருமானே அகத்தியர்க்கு முதல் ஆசிரியர் என்பது நன்கு புலப்படுதல் காண்க. காஞ்சிப் புராணமும் இங்ஙனமே கூறுவது நோக்கற்பாலது.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய தம்பரும் இராமாயணத்துள் அகத்தியப் படலத்திலுள்ள

“உழக்குமறை நாலினும் உயர்ந்துலக மோதும்

வழக்கினு மதிக்க வியனும்மரபி னாடி

நிழற்பொலி கணிச்சிமணி நெற்றியுமிழ் செங்கண்

தழற்பரை சுடர்க்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்.”

என்ற பாடலில் சிவபெருமான் அகத்தியர்க்குத் தமிழ் அறிவுறுத்திய செய்தியைக் குறிப்பிட்டிருத்தல் உணரற்பாலதாம்.

இனி, தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியில் ஆசிரியர் சிவஞானமுனிவர் ‘தமிழ் நாட்டிற்கு வடக்

கட்டிப் பிற எல்லையும் உளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார்; அகத்தியனுக்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்திய செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக் கடவுள் வரைப்பென்னும் இயைபு பற்றி என்பது என்று கூறியுள்ளனர். இதனால், அகத்தியர் குன்றமெறிந்த குமரவேளிடத்தும் ஒரு காலத்தில் தமிழ் இலக்கணம் கற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது. பழனித் தலபுராணமும் இதனை வலியுறுத்துதல் காண்க.

பெளத்த சமயத்தினரான பொன்பற்றிக் காவலன் புத்தமித்திரன் என்பார், தாம் இயற்றிய வீரசோழியம் என்னும் தமிழ் இலக்கணத்தில் அகத்தியர் அவலோகிதன்பால் தமிழ் கேட்டனர் என்று கூறியுள்ளனர். அச்செய்தியை,

“ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்கல் அகத்தியன்கேட்டேயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமிழ்.”

என்ற பாடற் பகுதியால் நன்கறியலாம்.

இவற்றால் அகத்தியர்க்குத் தமிழறிவுறுத்திய ஆசிரியர் யாவர் என்பதுபற்றி நம் தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் வழங்கிய சில செய்திகள் வெளியாதல் காண்க.

3. அகத்தியனின் இல்லக்கிழத்தியாரும் புதல்வரும்

அகத்தியரின் மனைவியார் உலோபுமுத்திரையார் ஆவர். இவ்வம்மையார் புலத்திய முனிவரின் தங்கையார் என்றும் அவர்கொடுப்ப, இவர் தமிழ் நாடு போதருங்கால் மணம் புரிந்து கொண்டுவந்தனர் என்றும் ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் கூறி

யுள்ளமை முன்னர் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுளது. கந்தபுராணத்துள் அகத்தியப் படலத்தில் இவ்வுலோபாமுத்திரையார் விதர்ப்பநாட்டு மன்னன் ஒருவனுடைய புதல்வியார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தகைய வேறுபாடுகள் எல்லாம் அவ்வரலாறுகளின் பழைய மையையே வலியுறுத்துவன வாகும். காலஞ் செல்லச்செல்ல வரலாறுகள் சிறிது வேறுபட்டும் புனைந்துரை வகையாற் பெருகிக்கொண்டும் போதல் இயல்பேயாம்.

இனி, அகத்தியர்க்கு உலோபாமுத்திரையார் பால் மெய்யறிவு வாய்ந்த புதல்வர் ஒருவர் பிறந்தனர் என்றும் அவர்க்குச் சித்தர் என்னும் பெயரிடப் பெற்றது என்றும் கந்த புராணம் கூறுகின்றது. இச் செய்திகளை,

“அத்தனங் கொருவ அன்னான் அருளடைந் தங்கணிங்கி
மெய்த்தகு மதலைவேண்டி விதர்ப்பகோன் பயந்த
[உலோபா
முத்திரை தனைமுன் வேட்டு முதுக்குறைத் திண்மை
[சான்ற
சித்தனை யளித்த வள்ளல் தென்றிசை நோக்கிச்
[சென்றான்’]

என்ற கந்த புராணப் பாடலால் நன்கறியலாம்.

4. அகத்தியனார் தமிழ் நாட்டில் புரிந்த செயல்கள்

பண்டைக்கால முதல் சோழவளநாடு ‘சோறுடைத்து’ என்று பாராட்டப் பெற்றுவருகின்றது. அதற்குக் காரணம், அந்நாடு வானம் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாத காவிரியால் வளம்பெற்றுச் சிறப்பெய்தி யிருப்பதுதான். அதுபற்றியே அந்நாடு காவிரிநாடு எனவும் பொன்னிநாடு எனவும் அறிஞர்களால் புகழப் பெற்றுளது. அத்தகைய

பெருமை வாய்ந்த காவிரியாறு, அகத்தியர் தென்
 னாட்டிற்கு வந்து, மேற்குக் தொடர்ச்சிமலை யாகிய
 மலையமலையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் காந்தன்
 என்ற ஒரு சோழமன்னன் வேண்டிக்கொண்டவாறு
 இம்முனிவரது அரும்பெரு முயற்சியினுல்தான்
 வெட்டப்பெற்றது என்பது அறியற்பாலதாம்.
 அகத்தியர் கங்கை யாருழைச் சென்று காவிரியாரை
 வாங்கிக்கொண்டு வந்தார் என்று ஆசிரியர் நச்சி
 னார்க்கினியர் கூறியிருப்பது இவ்வரலாற்றையே
 குறிப்பாக உணர்த்துவதோடு தென்னாட்டில் ஓடுங்
 காவிரியாறு வடநாட்டிலுள்ள கங்கையைப்போல்
 பெருமையும் சிறப்பும் வாய்ந்தது என்பதை உறுதிப்
 படுத்துவதும் ஆகும். அன்றியும், புலவர் பெருமா
 னாகிய மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனா
 தாம் இயற்றிய மணிமேகலையில்,

“செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்குங்
 கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
 அமரமுனிவன் அகத்தியன் தனது
 கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை.”

என்று இவ்வரலாற்றைச் சிறிது வேறுபடக் கூறி
 யுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. எனினும், அகத்திய
 முனிவர்க்கும் காவிரியாற்றிற்கு முள்ள தொடர்பை
 அவ்வாசிரியர் எடுத்துரைத்திருப்பது நினைவில்
 வைத்தற்குரியது.

பிறகு, இம்முனிவர் பெருமான் பாண்டிநாடு
 சென்று பாண்டி வேந்தர்க்குக் குலகுருவாக அமர்ந்
 தனர். இச் செய்தி, கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டில்
 மூன்றாம் இராசசிம்ம பாண்டியன் ஆட்சிக்காலத்
 தில் வரையப்பெற்ற சின்னமனூர்ச் செப்பேடு

களின் வடமொழிப் பகுதியில் 'அகஸ்த்ய சிஷ்ய:' என்றும், தமிழ்ப்பகுதியில் 'பொருவருஞ்சீர் அகத்தியனைப் புரோகிதனாகப் பெற்றது' என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளவற்றால் நன்கு வெளியாகின்றது.

இறையனார் அகப்பொருளுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற பாண்டிக்கோவைப் பாடல் ஒன்று, உசிதன் என்ற பாண்டி வேந்தன் ஒருவன் அகத்தியர்பால் தமிழிலக்கணம் கேட்டனன் என்று உணர்த்துகின்றது. இதனை,

'அரைதரு மேகலை யன்னமன்னுயன் றகத்தியன்
உரைதரு திந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதன்' [வாய்
என்னும் பாடற் பகுதியால் அறியலாம்.

இனி, வீரபாண்டியன் கல்வெட்டொன்று, பாண்டிமன்னன் ஒருவன் 'திடவாசகக் குறுமுனி பாற் செந்தமிழ்நூல் தெரிந்தருளினான்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அன்றியும் காளிதாசர் என்ற மாபெருங் கவிஞர், அகத்தியருடைய சிஷ்யன் பாண்டியன் எனத் தம் இரகுவமிசத்தில் கூறியுள்ளார் என்று தெரிகிறது.

இவற்றால் அகத்தியர்க்கும் பாண்டியர்க்கு முள்ள தொடர்பினைத் தமிழ் நூல்களும், வடமொழி நூல்களும் கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் நன்கு விளக்கி நிற்பதற்காகாக.

இனி, இம்முனிவர்பிரான் தலைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராயமர்ந்து தமிழ் ஆராய்ந்தனர் என்று இறையனாரகப் பொருளுரை அறிவிக்கின்றது.

அவ்வுரையிற் காணப்படும் தலைச்சங்க வரலாறு, 'தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயனார் பாண்டியர்கள். அவருள், தலைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகனாரும், நிதியின் கிழவனும் என இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார் என்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன எத்துணையோ பரிபாடலும் முதுநாரையும் முதுகுருகும் களரியாவிரையும் என இத்தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திறியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயனார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் ஈருக எண்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருட் கவியரங்கேறினார் எழுவர் பாண்டியர் என்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம், என்பதாம். இதிற்கண்ட செய்திகள் நம் அறிவாற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்றன இவற்றை ஆராய்ந்து முடிவு கூறுதல் எளிதன்று. எனினும், பாண்டிவேந்தர்கள் தம் தலை நகரில் நிறுவி நடத்திவந்த தமிழ்க்கழகத்தில் அகத்தியனார் முதற்புலவராயமர்ந்து தமிழாராய்ந்தனர் என்பதும் இவர் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூல் அக்கழகத்தார்க்கு இலக்கண நூலாக இருந்தது என்பதும் நன்கு துணியப்படும்.

5. அகத்தியனின் மாணவர்கள்

அகத்தியர் புலவர்களுடன் தமிழாராய்ச்சி செய்தமையோடு மாணவர் பலர்க்கும் தமிழ் அறிவுறுத்தினார். இம்முனிவரிடத்து இயற்றமிழ் நூல்கேட்ட மாணவர் பன்னிருவர் ஆவர். அவர்கள், தொல்காப்பியனார், அதங்கோட்டாசான், துராலிங்

கனார், செம்பூட்சேய், வையாபிகனார், வாய்ப்பியனார், பனம்பாரனார், கழாரம்பனார், அவிநயனார், காக்கை பாடினியார், நற்றத்தனார், வாமனனார் என்போர். இன்னோர் பன்னிருவரும் தனித்தனி நூல் இயற்றியமையோடு எல்லோருஞ் சேர்ந்து புறப்பொருள் பன்னிருபடலம் என்னும் நூல் ஒன்று இயற்றியுள்ளனர் என்றும் தெரிகிறது. இதனை,

‘மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்’

என்ற புறப்பொருள் வெண்பாமாலைப்பாயிரத்தினால் நன்குணரலாம். அந்நூல் இந்நாளில் யாண்டும் கிடைக்காமையால் அழிந்து போயிற்று என்பது ஒருதலை. எனினும், அதன் வழிநூலாக இக்காலத்தில் கிடைத்திருப்பது, சேரமன்னராகிய ஐயனாரிதனார் என்பார் இயற்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் அரியநூலேயாம். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மாணவா பன்னிருவருள், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய தொல்காப்பியம் என்னும் நூல் ஒன்றுதான் இந்நாளில் உளது. மற்றையோர் எழுதிய நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. எனவே இப்போதுள்ள நூல்களுள் இத் தொல்காப்பியமே மிகப்பழமை வாய்ந்தது என்று கூறலாம். இந்நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் இயற்றியவர், அகத்தியரின் மாணவருள் ஒருவரும் தொல்காப்பியனாரின் ஒருசாலை மாணவரும் ஆகிய பனம்பாரனார் ஆவர்.

இனி, ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தின் உரைப்பாயிரத்தில் 'தேவ இருடியாகிய குறுமுனிபாற் கேட்ட மாணாக்கர் பன்னிருவருள் சிகண்டி என்னும் அருந்தவமுனி..... செய்த இசைநுணுக்கமும்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் கூறியுள்ளமையால் அகத்தியருடை மாணாக்கருள் சிகண்டியார் என்பவர் ஒருவர் என்பதும் அவர் இசை நுணுக்கம் என்னும் இசைத்தமிழ் இலக்கணம் ஒன்று இயற்றியவர் என்பதும் தெள்ளிதிற்புலனாகின்றன. பிற ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ள அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவருள் சிகண்டியார் பெயர் காணப்படவில்லை. ஆகவே, இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் ஆகிய மூன்றுக்கும் வெவ்வேறுகப் பன்னிரண்டு மாணாக்கர்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணுதற்கு இடம் உளது. அன்றியும், இம்முனிவர் பெருமான்பால் மருத்துவம், சோதிடம், முதலானவற்றைக் கற்ற மாணவர் பலர் இருந்தனர் என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் சித்தர் கூட்டத்திற்குத் தலைவராக இருந்தனர் என்றும் தெரிகிறது. எனவே, தமிழ் நாட்டில் சித்தர் மருத்துவமும் சோதிடக் கலையும் இம்முனிவராலும் இவரது மாணவராலும் யாண்டும் பரவி வளர்ச்சியெய்தி வந்தமை குறிப்பிடத் தக்கதொரு நிகழ்ச்சியாகும்.

6. அகத்தியனாது சமயக் கோள்கை.

இம் முனிவர்பிரான் சிவபெருமானையே முழு முதற்கடவுளாகக்கொண்டு வழிபாடு புரிந்துள்ள மைக்கு நம் தமிழகத்தில் எத்துணையோ ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. சிவபெருமானிடத்தும் முருக

வேள்பாலும் இவர் தமிழ் இலக்கணம் கற்றனர் என்று தொன்னூல்கள் கூறுஞ்செய்தி முன்னர் விளக்கப்பட்டுளது. தென்பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருக்குற்றாலத்தில் திருமால் வடிவத்தைச் சிவலிங்க மாக்கி இவர் வழிபட்டனர் என்பது பண்டைநாள் முதல் வழங்கிவரும் ஒரு வரலாறு ஆகும். இச் செயலால் இவரது சிவபத்தியின் மாண்பு எத்தகையது என்பது இனிது புலப்படுதல் காண்க. வேதா ரண்யம் என்று வழங்கும் திருமறைக்காட்டிற்கு அண்மையில் அகத்தியான் பள்ளி என்னும் சிவஸ்தலம் ஒன்றுளது. அது, சைவசமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தரால் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையதாகும். திருமறைக்காட்டில் சிவபெருமானது திருமணக் கோலத்தைத் தரிசிக்க வந்த அகத்தியனார் தங்கியிருந்த இடமாதல்பற்றி அத்திருப்பதி அகத்தியான்பள்ளி என்ற பெயர் பெற்றது என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். அங்கு அகத்தியர் திருவுருவமும் இருத்தல் அறியத்தக்கது. பொதியின்மலையிலும் சிவபெருமானது திருமணக் கோலத்தை ஒருமுறை இவர் தரிசித்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கேற்பப் பொதியின் மலையிலும் அகத்தியாச்சிரமம் என்ற பெயருடன் ஒரு கோயிலும் உளது. தமிழ் நாட்டில் பல சிவன்கோயில்களில் அகத்தியர் வந்து வழிபட்ட வரலாறுகள் ஆங்காங்குக் கூறப்படுகின்றன. அவ்விடங்களில் அகத்தியர் திருவுருவங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இவரது திருவுருவம் சிவாலயங்களில் எழுந்தருளுவித்து வழிபாடு செய்யப்பட்டிருத்தல் ஒன்றே இவரது சிவபத்தியையும் பெருமையையும் நன்கு புலப்படுத்தும் எனலாம்.

இனி, சைவ சமயாசாரியருள் ஒருவராகிய
சுந்தரமூர்த்திகள், சிவபெருமான் அகத்தியர்க்கு
அருள்புரிந்த சிறப்பைத் திருநின்றியூர்ப் பதிகத்தி
லுள்ள ஒரு பாடலில் கூறியுள்ளனர். அது,

“வந்தோ ரிந்திரன் வழிபட மகிழ்ந்து
வான நாடுநீ யாள்கென அருளிச்
சந்திமூன்றி லுந் தாபர நிறுத்திச்
சுகளி செய்திறைஞ் சகத்தியர் தமக்குச்
சிந்து மாமணி யணிதருப் பொதியிற்
சேர்வு நல்கிய செல்வங்கண் டடைந்தேன்
செந்தண் மாமலர்த் தி நுமகள் மருவுஞ்
செல்வத் தென்றிரு நின்றியூ ரானே.”

என்பதாம்.

7. அகத்தியனார் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூலைப்பற்றிய சில குறிப்புக்கள்:

இம் முனிவர்பிரான் இயற்றிய அகத்தியம்
என்ற நூல் இப்போது காணப்படவில்லை. எனவே
அந்நூல் ஒன்று இருந்ததோ இல்லையோ என்ற
ஐயப்பாடு நிகழ்வது இயல்பேயாம். ஆனால், அந்
நூல், தலை இடை கடை என்னும் மூன்று சங்கத்
தார்க்கும் இலக்கண நூலாயிருந்த தென்று இறை
யனாரகப்பொருளுரை கூறுகின்றது. இடைச்
சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் இலக்கண
நூலாயிருந்தது என்று அவ்வுரை கூறுகின்ற
தொல்காப்பியம் இப்போதும் இருப்பது யாவரும்
அறிந்ததேயாம். அவ்வாறிருக்க, அவ்வுரையால்
அறியப்படும் அகத்தியம் என்னும் நூல் இப்போ
தில்லாமையால் முன்பும் இருந்திலது என்று கூறு

வது சிறிதும் பொருந்தாது. தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்ட ஆசிரியர் பலரும் தம் உரைகளில் அகத்தியத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். யாப்பருங்கலவிருத்தியிலும் நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையிலும், அந்நூல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அவ்வுரையாசிரியர் எல்லோரும் தம் உரைகளில் பல அகத்தியச் சூத்திரங்களை மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். புறப் பொருள் பன்னிரு படலப்பாயிரமும்,

வீங்குகட ஓடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்
தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்குவிளக் காகென
வானோர் ஏத்தும் வாய்மொழிப் பல்புகழ்
ஆனாப் பெருமை அகத்திய னென்னும்
அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்'

என்று அகத்தியத்தைக் குறிப்பிடுவது உணரற் பாலதாகும். எனவே, அந்நூல் முற்காலத்தில் வழங்கிவந்தமை தெள்ளிதுற் புலனாதல் காண்க.

இனி, தொல்காப்பிய வுவமை இயல் இறுதிச் சூத்திரத்தின் உரையில், 'அகத்தியனாரற் செய்யப் பட்ட மூன்று தமிழினும்' என்று பேராசிரியர் கூறியிருப்பதால், அந்நூல், இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணமாயிருந்தது என்பது நன்கு பெறப்படும். அன்றியும், சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தில், 'நாடகத் தமிழ் நூலாகிய பரதம், அகத்தியம் முதலாயுள்ள தொன்னூல்களும் இறந்தன' என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்திருப்பதால் அவ்வுண்மை வலியுறுதல் காண்க. அகத்தியர்பால் இசைத்தமிழ் கற்ற சிகண்டியார்

என்பார் இசைநுணுக்கம் என்னும் நூல் எழுதியுள்ளனர் என்பது முன்னர் விளக்கப்பெற்றது. ஆகவே, அகத்தியனார் முத்தமிழிலும் புலமையுடையவர் என்பது வெளிப்படையது. எனவே, இம்முனிவர் இயற்றிய அகத்தியம் என்னும் நூல் இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணம் என்பது நன்கு துணியப்படும்.

8 அகத்தியனாரும் கீழ்நாடுகளும்

இந்தியாவிற்குக் கிழக்கேயுள்ள காம்போசம், (கர்போடியா) இந்துசீனம், ஜாவா என்ற நாடுகளில் அகத்தியரைப்பற்றிய செய்திகள் கிடைத்தலால் அந்நாடுகளுக்கும் இம்முனிவர்க்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நன்கறியக்கிடக்கின்றது. கி. பி. 732-ஆம் ஆண்டில சஞ்சயன் என்ற வேந்தன் ஒருவன் ஜாவாவிலுள்ள ஒருகுன்றின் உச்சியில் சிவாலயம் ஒன்று உலகிற்கு நலமுண்டாகுமாறு கட்டினான் என்று அந்நாட்டிற் காணப்படும் ஒரு கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. ஜாவாவில் ஏற்பட்ட சிவவழிபாடு குஞ்சரகுஞ்ச நாட்டிலிருந்து வந்தது என்று அக் கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது. குஞ்சரகுஞ்சநாடு என்பது பாண்டிநாடு என்றும் அந்நாட்டிலிருந்த அகத்தியமுனிவரே ஜாவாவில் சிவவழிபாட்டையுண்டுபன்னியவர் என்றும் பிறகு அந்நாட்டரசர்கள் சிவன்கோயில்கள் கட்டத்தொடங்கினர் என்றும் ஆராய்ச்சியில் வல்ல அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். கி. பி. 760-ல் ஜாவாவில் ஆட்சிபுரிந்து கொண்டிருந்த ஓர் அரசன் அகத்தியர்க்குக்கோயில் ஒன்று கட்டி அதில் இம்முனிவருடைய கருங்கற்படிமத்தை எழுந்தருளுவித்தான்

என்று உணர்த்துவதோடு அங்கு இவரது மரப்படி
மம் ஒன்று முன்னர் இடந்ததென்றும் கூறுகின்றது
ஆகவே ஜாவாவில் சிவன்கோயில்களும் அகத்தியர்
கோயில்களும் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் சிறப்
புற்றிருந்தன என்பதும், அவற்றை அந்நாட்டு
வேந்தர்கள் பெரிதும் போற்றி வந்தனர் என்பதும்
கல்வெட்டுக்களால் நன்கு வெளியாகின்றன. கி. பி.
889 ல் காம்போச நாட்டில் வரையப்பெற்ற கல்
வெட்டோன்று, அந்நாட்டு மன்னர்களின் முன்
னோநள் அகத்தியர் ஒருவர் என்றும் இவர் காம்போ
சமன்னனுடைய மகள் யசோமதியை மணந்த
னர் என்றும் இவ்விருவர்க்கும் பிறந்த புதல்வனே
நரேந்திரவர்மன் என்ற அரசகுமாரன் என்றும்
கூறுகின்றன அந்நாட்டிலுள்ள மற்றொரு கல்
வெட்டு அந்நாட்டைப் பலவகையாலும் சீர்திருத்தி
உயர்நிலைக்குக்கொணர்ந்தவர் அகத்தியரே என்றும்
இவர் அங்கு இரண்டு சிவன்கோயில்கள் கட்டுவித்
தார் என்றும் இவர் தம் மாணாக்கரை அந்நாட்
டிற்குக்குருவாக அமர்த்திவிட்டு அதனைவிட்டுப்
புறப்பட்டார் என்றும் உணர்த்துகின்றது. இங்ங
னமே இந்தசீனம், மலேயா என்ற நாடுகளிலும்
அகத்தியர் சிவவழிபாட்டை ஏற்படுத்தியதோடு
அந்நாடுகளை நாகரிக நிலையில் அமையச்செய்தனர்
என்று தெரிகிறது. எனவே, பாண்டிநாட்டிலிருந்து
புறப்பட்டுக்கடலைக்கடந்து கிழக்கேசென்று ஜாவா,
காம்போசர், இந்தசீனம், மலேயா ஆகியநாடுகளில்

தங்கிப்பல சீர்திருத்தங்கள் செய்து, அந்நாடுகளில் உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்தவர் அகத்தியரே என்பது அந்நாடுகளில் கிடைக்கும் பல ஆதாரங்களால் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. காம்போச நாட்டுக் கல்வெட்டொன்று அகத்தியரைக்கடலை வென்றவர் என்று கூறுவதற்குக்காரணம் இவர் கடக்க முடியாத கடலைக்கடந்து கீழ்நாடுகட்குச் சென்றமையே என்பது அறியற்பாலது.

தில்லையில் அகத்தியரது திருக்கோயில்

தில்லையம்பதியில் இடைத்தெரு கூத்தாடும் பிள்ளையர்கோயிலுக்கு அண்மையில் அகத்திய முனிவர்க்குத்திருக்கோயில் ஒன்று அமைக்கவேண்டுமென்றும் அத்திருப்பணியில் ஈடுபடவேண்டிய அன்பர்கள் யாவர் என்றும் சுகர்நாடியில் சொல்லப்பட்ட அருஞ்செய்திகள் இரண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பு சில அன்பர்களால் ஆராய்ந்து அறியப்பட்டன. அந்நாடிநூலிற் கண்ட வற்றையே பெருந்துணையாகக்கொண்டு அகத்தியர்க்குக் கோயிலமைப்பதற்குச் சில அன்பர்கள் முன்வந்து, அத்திருப்பணித்தொடக்க விழாவை நடத்துமாறு பழநி அருள் சிரு. சாதுசுவாமிகள் அவர்களை வேண்டிக்கொண்டனர். அவ்வடிகள் அருள்கூர்ந்து அதற்கு உடன்பட்டனர். ஆகவே, பார்த்திபஆண்டு தைத்திங்கள் 5-ஆம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை காலை பூசநன்னூலில் குறித்தநன்னேரத்தில் பல அன்பர்கள் முன்னிலையில் மணியோசையும் மங்கல வாத்தியங்களும் முழங்க, அடிகளார் திருப்பணித்தொடக்க விழாவை நிகழ்த்தினார்கள்.

வளர் பிறைச்சந்திரன் போல் பதினாறு திங்கள் களில் திருவருள் துணையினாலும் அன்பர்களின்

பேருழைப்பாலும் திருக்கோயில் திருப்பணி இனிது நிறைவேறியது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் காஞ்சிமாநகரில் பல்லவ மன்னனாகிய இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனால் எடுப்பிக்கப்பெற்ற கலாயநாதர் ஆலயத்தின் தெற்குப்பிராகாரத்தில் உள்ள அகத்தியர் கோயிலே தமிழ் நாட்டு அகத்தியர் கோயில்களுள் பழமை வாய்ந்ததாகும். இடைப்பட்ட காலத்தில் சிவன் கோயில்களில் அகத்தியரது படிமம் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்ற செய்தி முன்னர்க்குறப்பட்டுள்ளது. இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டில் இத்தலைத்தலக்தின்கண் அகத்தியர்க்குத் தனியாகத் திருக்கோயில் அமைக்கப் பெற்றமை பல அன்பர்கட்குப் பெருமகிழ்ச்சியளிக்குமென்பது சிண்ணம். இத்திருக்கோயில் பல்லாற்றினும் சிறப்புற்று நம் தமிழ்வளர்ச்சிக்கு நிலைக்களமாகவும், எல்லாக்கலைகளும் வளரும் பக்கலைக்கழகமாகவும், மக்கட்குத் தொண்டு புரியும் பேரில்லமாகவும் நீடு நிலவுவதாக.

இக்குறிப்புகளைத் தொகுத்துதவியவர்

உயர்திருவாளர்

T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள்,

தமிழ் விரிவுரையாளர்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,

சிதம்பரம்.

5343

R65